

ΑΠΟ ΤΟ „ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ“

(BH. VAN LERBERGHE)

* * *

Κάποτε φτάνουνε κοντά σέ μένα
 'Από βαθειές νυχτιές και δάση όλαπλωμένα,
 Και τρομεροί και πρᾶοι και σκοτεινοί,
 Και στά πόδια μου πέφτουνε σκυφοί:
 Κ' ἐγὼ χαϊδεύω τὰ κεφάλια τους τ' ἀήμερα.
 Φτάνουν ἀπὸ τῶν ἀγριμιῶν τὰ δλόβαθα
 Κι ἀπ' τὰ φυτὰ
 Κι ἀπὸ τῆ λουλουδένια τὴν καρδιά.
 Γι' αὐτοὺς εἶναι ποῦ τραγουδᾷ.
 Δὲν ξέρουν τίποτα νὰ ποῦν, μήτε και ποῦ χαμογελοῦνε,
 Μὰ κάπου κάποτε θρηνοῦν.
 Γι' αὐτοὺς εἶμαι τὸ κάθε τί,
 Τὰ πρῶτα ρόδα κι ὁ ἥλιος ὁ πρωτόφαντος
 Και κουρασμένοι εἶνε πολὺ πολὺ
 Γιατί γιὰ με περᾶτήσαν σὲ μακρισμένους τόπους.

Κ' ἐγώ,
 Μ' ὄνομα τόσο μακρινὸ και τόσο μυστικὸ,
 Τοὺς κράζω: ἀνθρώπους.

Μεταφρ. ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΔΙΠΛΟΣ ΧΑΜΟΣ

Πῶς τὰ κρατούσαμε ἄλλοτε σὲ προσευκὴ τὰ χέρια...

Τώρα παρακαλεστικά δὲ σμίγουν πιά τὰ χέρια
 Κ' ἡ πίστη ποῦ τρεμόδεσνε σὰ φλόγα, τώρα ἐχάθη
 Σὰν τὸ λιβάνι τὸ ἱερὸ ποῦ εὐώδησε και πάει...
 Και μήτε πιά οἱ τοσκανικὲς βαθύχρωμες Μαντόνες
 Ποῦ εἶναι μητέρες παιδικὲς και μητρικὲς παιδοῦλες,
 Μὲ τὴ μακαριστὴ θαριὰ θαμπόνουνε τὸ νοῦ μας.
 Και μήτε οἱ Παναγιὲς ξυπνοῦν βυζαντινὲς ἀγάπες,
 'Απ' τὰ πλουμῖδια ἀνάμεσα και τὰ προσκυνητάρια
 Στοχαστικὲς κι ἀσάλευτες μὲ τὸ ὑπερούσιο γέλιο.

Τὰ οὐρανόκα χαθήκανε, τὰ γήϊνα πάν και κείνα...

Γιατί ἡ καρδιά τῆς γυναικὸς τὴ μουσικὴ τὴν πρώτη
 Τώρα δὲ σιγοφέρει πιά σι' αὐτιά τὰ ξαρτισμένα.
 Γιατί τὰ π λυσάλευτα και τὰ μακαρισμένα
 Μὲ τὶς τρικυμιστὲς γραμμὲς και τὶς πλατειεῖς καμπύλες
 Κορμιά, κ' οἱ δλόχυτοι λαμοῖ και τὰ γεμάτα μπράτσα,
 Και τὰ γυναίκεια μέτωπα και τὰ βαθειὰ τὰ μάτια,
 Δὲ μᾶς ξυτιοῦνε τὶς ὁρμὲς ποῦ ἀντάρριζαν βαθειὰ μας
 "Οτιαν ἀγόρια τρέχαμε μὲ κάποιον πόθον ἀλήτη.
 Σ' ἀποβροχάρηδες καιροὺς και σὲ λιπακὰδες μέρες.

Πῶς λαχταρούσαμε ἄλλοτε τὴ σάρκα τῆς γυναικας...

ΛΕΑΝΤΡΟΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

ΣΗΜΕΙΩΜΑΤΑ ΣΤΟ ΠΕΡΙΘΩΡΙΟ (*)

101

Εἶναι κάποιες κριτικὲς στιγμὲς ποῦ ὁ σωστός
 ἄνθρωπος χρέος του θεωρεῖ και καμᾶρι τῶχει νὰ
 φωνάξῃ πρὸς κάποιους τάχα θεοφοβούμενους: **Εἶμαι**
ἄθεος! Και πρὸς κάποιους τάχα τίμιους: **Εἶμαι**
ἀτιμος!

102

Ὁ ἄνθρωπος μὲ τὰ ἰδανικά εἶναι, θέλει δὲ θέ-
 λει, ζῶο θρησκευτικὸ.

103

Και ὅταν ἀρνητὴς ὑψώνεται ὁ ἄνθρωπος τοῦ
 θεοῦ, και τότε ἡ ἄρνησή του εἶναι σὰ μιὰν ὁμολο-
 γία ποῦ θέλει νὰ γελᾷσῃ τὸν ἑαυτὸ του. Ἡ ἀθεΐα
 δὲν εἶναι τοῦ ἀνθρώπου ἄλλο τίποτε πινὰ ξεθίμα-
 σμα τῆς θεοβλάβειας τοῦ ἀνθρώπου. Οἱ στίχοι τῶν
 τρανῶν ποιητῶν τῆς φιλοσοφικῆς ἀθεΐας, Σέλλεϊ,
 Μπάϋρον, Γκαίτε, Ἄκκερμαν, Λεκόντ Ντελλί, και
 ἄλλον εἶναι κατανυχτικοὶ σὰν τοὺς βιβλικοὺς ψαλ-
 μους και σπαραχτικοὶ σὰν τοὺς ἐπιτάφιους θρήνους.
 Και ὅμως τὸ γινώρισμα τὸ, ἀπίνου ἀπ' ὅλα, τοῦ
 νέου ἀνθρώπου εἶναι: δὲν πιστεῖει στὸ Θεὸ π-
 πιστεῖει στὸν ἴδιο τὸν ἑαυτὸ του: στὸν ἄνθρωπο.

104

Σύμφωνοι, φίλε Νιρβάνο! Πρῶτα ἡ **γνώση**
 και οἱ γινῶσες ὕστερα. Μὰ στοὺς γνωστικὸς ἀνά-
 μεσα βουσιλεύει ἐκεῖνος ποῦ **γνωρίζει**. Τὸ ρῆμα
 τοῦτο κλεῖ μέσα του και τὰ δυὸ, ἀεχωρίστω: γνώση
 και γινῶσες. Τὰ μεγαλιότερα κακὰ γινόνταν, γίνονται
 και θὰ γίνονται ἀπὸ τὴν ἀμάθεια.

105

Ἔχω μέσα μου λογῆς θεοὺς: ἀπὸ τὸ θεὸ τοῦ
 παιδικοῦ καιροῦ, τὸ δεσπότη μὲ τὰ κάτυσπρα γέ-
 νεια, ἴσα μὲ τὸ Θεὸ τοῦ Σπινόζα (Deus est omnium
 rerum causa immanens, non vero transiens). Πλη-
 θος. Ποιὸς λέει πὸς χάθηκε ἡ πολυθεΐα;

(*) Κοίταξε ἀριθ. 341, 354, 368, 375, 387, 448
449 450 και 451.Στὸ σημεῖωμα 98 (περασμένο φύλλο τοῦ «Νουμά»,
στ. 2, πρέπει νὰ διαβαστῇ: «Και τοὺς ἡῶρα τοὺς στίχους
μου δοσημούς», ἀντὶ τοὺς ἡῶρα.